

Божана Раденковић

ХОДОЧАШЋЕ

боси смо кренули до праизвора песме
да гледамо рађање сунца
из меке утробе земље

и нашли смо дивље коње непотковане
маглом као топлим млеком
задојене
и птице пробуђене шириле су крила до
невиних даљина

то је било у невреме времена
кад су минути били једина
мртва ствар
протегла се мисао дуга као пузавица
накалемљена на вишегодишњи
сан биља

а мислили смо поезија се учи
рећи речи
недоречене
и река је дуго текла о нама
а шта смо ми певали о њеном ћутању

орао је једним летом пробио небо
ласта је једним летом освојила југ
ми смо одложили маховину крај стопала
удобно узглавље за песму кад буде долазила
пали на колена пред тек рођено сунце
и дланове склопили
у молитву